

155

Nobilissimo, Transfamissimoque viro
D. Constantino Hugonio Eq. Tubingensi Dno &c.
Caspar Barlaeus S. P. D.

Nobilissime Hugoni,
cum non in castris, sed Haga te esse ex amicis accepimus,
scribendi ad te officium non difficulter à me impetravi.
nam et libris tuis respondere novisse habebam, et
pro missis carminibus luculentas gratias dicere.
Quomodo tibi in castris tam multa scribendi suppetat
oportunitas, non capio. An classicis et tympanis
excitaris ad carmina? et quae ferociam alijs suadent,
tibi lenitatis, humanitatis, et tranquillae mentis
obta impetrant? Est nota Physicus & Inergeticas
nec minus tibi, cui turbae strepitusq. castrorum
animum componunt, ut dum cingoris illis undiq. et
pene obrudis, trusa in arcum ingenuissima mens,
in suo volut conho, coldestis viribus, fortior exeat.
Placuerunt, quae ad fraga Troica reposuisti. sed
cavebo ego sedulo, ne illis perducas cum magno
Imperatore PARS ULTRA. Nolo, ut illi, trajecere
mare mediterraneum TESSERA, vel de novo orbe
cogitare. ne vel illo mergetur Icarus, vel huius
obtinendi spes excidam. Quae de clarissimo Cartesio
scripsi liberrime familiarisq., atque tuis tenebris damnum
cupio. Sane amo virum, videturq. summas ingenij
dotes. Scribam aliquando tibi mitiora, et rationibus
suis munita, ut credas me non temere scripsisse,
quae scripsi. Perculit me non videtur fratris tui
germani obitus. Non ita diu est, quod cum N. V.
Visitorio ipsum invisidim, in divorticulo, quod ad
latius Sylva habet amoenissimum. Sunt haec,
mi Hugoni, rerum humanarum vias. praesentis
et praeteriti tempora etiam extra scholas discimus.

Exemplis docemur mori, sed optimorum; quorum uti vita
pro paradigmate fuit vivendi, ita et mors regula
est, aliquando morituris. obiit cum fratre innocencia,
candor, probitas, facilitas, et ceterum quodoso pietas
bono. mortuus est plurimorum dolore, qui plurimos
sibi officijs demerobatur. qui publico rōi protulit,
publicis lacrymis offertur. desideramus in uno,
qua sperari ab alijs vix possumus. Tu fratrem
luges, ego tuo beneficio amicum. tuus à languine
dolor est, meus à consuetudine. non irascor satis,
quia consuluerunt bene merito. non querar de
vita brevitate, qua bono vivi fuit longissima.
Non opus hic praeficiis. sumus hoc singuli. qui
demptum immoderatus dolent, nesciunt curare
concessis. fides iuraverat Patria Patribus, sed
ut illa tandem absolvet Pater omnium. Probavit
se dominis suis obsequio, Tibi dilectione, amicis
benivolentia. Singula haec vivendum solatia sunt,
obstrepit luctui tot virtutum memoria, quae
supersites reviviat, mortuum illustrat. Haec
apud te reperire, prudentissime Vir, supervacuum
puto, qui tibi es maximorum solatorum promus
et condus. quare non monentis haec vovis sunt,
sed condolentis; non docentis, quid te facere oporteat,
sed quod facis. Loquendum mihi fuit in
funde isto, quia Te tangit. equidem, tantum
tui apud me momentum est, ut communibus
tecum malis bonisq; afficiar usq;.

Vale Vir maximo et luctum doctrina, religione,
et tot amicorum precibus subige et frange.
Filiis meis vobis amicos saluta. Amstelod.
v. de job. cxxxii.

Nobilissimo, Clarissimoq.
Viro D. Constantino
Hugonio Eq: Zulredmi
Domino, etc

Hagom.